

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 229/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Repákom, Krížna 47, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Okresného úradu Levice č. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 z 3. marca 2014, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 19 Sp 54/2014 z 21. októbra 2014 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 19/2015 z 25. mája 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Okresného úradu Levice (ďalej len „okresný úrad“) č. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 z 3. marca 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného úradu“), rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Sp 54/2014 z 21. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 19/2015 z 25. mája 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ si 21. apríla 2004 uplatnil právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom v k. ú. [REDAKOVANÉ] po pôvodných vlastníkoch [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Okresný úrad (v rozhodnom čase Obvodný pozemkový úrad v [REDAKOVANÉ], pozn.) rozhodol rozhodnutím z 29. septembra 2004, ktorým sťažovateľovi priznal uplatnený nárok na navrátenie pozemkov. Na základe protestu Krajskej prokuratúry v Nitre okresný úrad rozhodnutím z 15. mája 2006 zrušil svoje rozhodnutie z 29. septembra 2004. Na základe odvolania rozhodol Krajský pozemkový úrad v [REDAKOVANÉ] rozhodnutím zo 14. augusta 2006, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a rozhodnutie okresného úradu potvrdil. Sťažovateľ žiadal preskúmať zákonnosť uvedených rozhodnutí, pričom krajský súd rozsudkom z 27. novembra 2007 opravný prostriedok zamietol. Najvyšší súd tento rozsudok potvrdil rozsudkom z 12. novembra 2008.

Dňa 18. júna 2009 sťažovateľ opätovne preukazoval oprávnenosť uplatneného nároku na navrátenie vlastníctva k pozemkom. Okresný úrad rozhodol napadnutým rozhodnutím z 3. marca 2014 tak, že sťažovateľovi právo na navrátenie pozemkov nepriznal z dôvodu, že sťažovateľ nesplnil podmienku podľa § 2 ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 503/2003 Z. z.“).

Proti rozhodnutiu okresného úradu podal sťažovateľ opravný prostriedok podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 21. októbra 2014 tak, že toto rozhodnutie potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 25. mája 2016 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ spochybňuje právny záver konajúcich súdov, že nie je oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 503/2003 Z. z., keďže je toho názoru, že dostatočne preukázal uvedenú skutočnosť. Poukazuje na odôvodnenie napadnutých rozsudkov a uvádza, že najvyšší súd „*sa nedostatočne oboznámil so skutkovým stavom, nesprávne rozlišuje rodinné väzby medzi sťažovateľom a jeho rodinnými príslušníkmi...*“.

Sťažovateľ argumentuje tým, že v súdnych konaniach preukázal, že je vnukom [REDAKOVANÉ], synom [REDAKOVANÉ] a synovcom [REDAKOVANÉ]. V tejto súvislosti uvádza:

„[REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], zomr. [REDAKOVANÉ], otec sťažovateľa, [REDAKOVANÉ], je nemanželským bratom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zomr. [REDAKOVANÉ] čo okrem iného vyplýva z potvrdenia správcu farnosti vo [REDAKOVANÉ], ktoré sťažovateľ doložil do administratívneho spisu správneho orgánu.“

V spise správneho orgánu je zároveň založené tak potvrdenie správcu farnosti vo [REDACTED] ako aj úmrtný list [REDACTED] (výpis z knihy zomrelých č. [REDACTED]) vydaný Matričným úradom v [REDACTED].

Uvedenú skutočnosť – existenciu starootcovstva – potvrdili aj svedkovia [REDACTED] [REDACTED] narodený [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED], ktorých čestné vyhlásenia sa taktiež nachádzajú v administratívnom spise. “

Sťažovateľ ďalej poukazuje na to, že starootcovský vzťah medzi ním a [REDACTED] [REDACTED] potvrdzuje aj rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 8 P 180/2004-5 z 20. júla 2004. Skutočnosť, že tento rozsudok bol dosiahnutý trestným činom sudkyne, nie je podľa sťažovateľa relevantná, keďže tento rozsudok nebol zrušený. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

„Existenciu starootcovského vzťahu medzi sťažovateľom a [REDACTED] okrem iného preukazuje určovací rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 20-07-2004, č. k. 8 P 180/2004-5, ktorý určil, že nebohý [REDACTED], zomrelý dňa [REDACTED] je starým otcom sťažovateľa. Napriek skutočnosti, že súd prvej inštancie konštatoval, že na predmetný rozsudok nemožno prihliadať z dôvodu, že rozsudok bol dosiahnutý trestným činom sudkyne, faktom zostáva, že tento je právoplatný, nikdy nebol zrušený (!!!), pričom zároveň je nesporné, že predmetný rozsudok mohol byť v dôsledku ingerencie štátu zrušený, a nikdy nebol. Vzhľadom na skutočnosť, že uvedená situácia nikdy nenastala (štát nikdy nenavrhol zrušenie rozsudku), nie je dôvodné a najmä zákonné, na predmetný rozsudok neprihliadať. S uvedeným názorom sa nepochybne stotožnil i Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia (rozsudku č. k. 6 Sžo/19/2015 zo dňa 25-05-2016) skonštatoval, že rozsudok je záväzný pre každého, nakoľko týmto bolo rozhodnuté o osobnom stave!

Napriek záväznosti rozsudku o určení starootcovstva sťažovateľa konajúce súdy tento absolútne nerešpektovali, výrok a obsah rozsudku posúdili svojvoľne a arbitrárne podľa vlastnej úvahy, čím zasiahli do ústavne garantovaného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu. “

Sťažovateľ následne uvádza:

„Je absolútne nesporným, že na začiatku rozhodujúceho obdobia bol výlučným a neobmedzeným vlastníkom dotknutých nehnuteľností [REDAKOVANÉ], dátum narodenia [REDAKOVANÉ], ktorý zomrel dňa [REDAKOVANÉ] (zákonný potomok a dedič [REDAKOVANÉ]), ktorý bol cca od roku [REDAKOVANÉ] (do [REDAKOVANÉ]) vo výkone trestu odňatia slobody.

[REDAKOVANÉ] ako pôvodný vlastníak nehnuteľností zomrel dňa [REDAKOVANÉ], táto skutočnosť je nesporná a vyplýva z obsahu administratívneho spisu.

Podľa uhorského práva platného na území Slovenskej republiky do 01-01-1951 sa vlastníkom nehnuteľností stal [REDAKOVANÉ].

[REDAKOVANÉ] bol synom [REDAKOVANÉ] a jeho manželky [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] zomrel dňa [REDAKOVANÉ].

Z uvedených skutočností a predložených listinných dôkazov založených do administratívneho spisu tak jednoznačne vyplýva:

- sťažovateľ [REDAKOVANÉ] je vnukom [REDAKOVANÉ],
- sťažovateľ [REDAKOVANÉ] je synom [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ] zomr. [REDAKOVANÉ],
- [REDAKOVANÉ] bol nemanželským synom [REDAKOVANÉ] a nemanželským bratom [REDAKOVANÉ],
- [REDAKOVANÉ], zomr. [REDAKOVANÉ] bol synom [REDAKOVANÉ] a teda strýkom [REDAKOVANÉ], sťažovateľ [REDAKOVANÉ] je dieťaťom súrodenca [REDAKOVANÉ].“

Podľa sťažovateľa sa konajúce súdy nevysporiadali s dôkazmi, ktoré predložil, nijako sa k nim nevyjadrili, preto sú napadnuté rozsudky nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené.

K namietanému porušeniu vlastníckeho práva sťažovateľ poukazuje na to, že na základe skoršieho rozhodnutia okresného úradu z 2. marca 2005 v dobrej viere realizoval vlastnícke právo k pozemkom, ktoré mu boli týmto rozhodnutím vrátené. Sťažovateľ tiež uvádza, že v predmetnej veci nebola zistená existencia konfiškačných rozhodnutí, nie je preto zrejmé, ako predmetné pozemky prešli na štát. Súčasní vlastníci predmetných pozemkov podľa sťažovateľa neposkytli potrebnú súčinnosť a neozrejmili,

od koho a na akom právnom základe sa stali vlastníkmi predmetných pozemkov. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

„Ako vyplynulo z výsledkov rozsiahleho dokazovania vykonaného v priebehu konania..., konfiškačné rozhodnutia na majetok [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] skutočne neexistujú. Uvedenú skutočnosť potvrdili aj Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Štátny archív v [REDAKOVANÉ], pobočka [REDAKOVANÉ] listom zo dňa 26-08-2004 a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Štátny archív v Nitre listom zo dňa 21-07-2004...

Pri preukazovaní prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu ide v tomto prípade o preukázanie neexistencie právnej skutočnosti. Ako sťažovateľ v konaní opakovane uviedol, za situácie, keď boli pozemkovoknižné operáty zničené a štát, ktorý za túto zodpovedá, evidenciu nehnuteľností viac riadne neobnovil, pričom od začiatku plynutia rozhodného obdobia došlo najmenej k trom zásadným zmenám v spôsobe evidovania práv k nehnuteľnostiam, je potrebné požiadavku, aby sťažovateľ priamo preukázal takúto negatívnu skutočnosť považovať za neprimerané bremeno...

S týmto názorom sa dokonca stotožnil aj Okresný úrad Levice, pozemkový a lesný odbor, keď požiadal o vypracovanie spätnej identifikácie na nehnuteľnosti pôvodných vlastníkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Z identifikácie č. j. k [REDAKOVANÉ] vypracovanej toho času Správou katastra [REDAKOVANÉ], je zrejmé, že na nehnuteľnosti pôvodných vlastníkov sú založené listy vlastníctva v prospech iných fyzických a právnických osôb. Zároveň z výpisu z parcelného protokolu, ktorý poskytla Správa katastra v [REDAKOVANÉ] jednoznačne vyplýva, že ako vlastníci dotknutých nehnuteľností sú tiež vedení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Spôsob prechodu vlastníctva na tieto osoby z identifikácie nie je zrejmý.

Sťažovateľ za účelom zistenia prechodu vlastníctva nehnuteľností pôvodných vlastníkov na štát písomne požiadal súčasných vlastníkov pozemkov o súčinnosť, ktorá mu nebola poskytnutá zo strany správnych orgánov...

... konajúci súd prvej a druhej inštancie sa uspokojili s nedostatočným vykonaním dokazovania zo strany Okresného úradu v Leviciach, pozemkového a lesného odboru a v odôvodnení svojich rozhodnutí súd prvej inštancie len stroho konštatoval, že vykonaným dokazovaním sa nepodaril preukázať prechod vlastníctva na štát ako ani skutočnosť,

ako sa súčasní vlastníci dostali k vlastníctvu pôvodných vlastníkov a súd druhej inštancie si právny názor krajského súdu v celom rozsahu osvojil.

Pre úplnosť sťažovateľ opätovne poukazuje na skutočnosť, že [REDACTED], nar. [REDACTED], zomr. [REDACTED] ako zákonitý potomok a dedič [REDACTED] bol cca od roku 1947, t. j. v čase už pred rozhodujúcim obdobím, až do roku 1956 t. j. počas rozhodujúceho obdobia vo výkone trestu odňatia slobody v [REDACTED]. Je nepochybným, že v tu uvedenom čase nemohol vykonávať akékoľvek úkony súvisiace s nakladaním (prevodmi) jeho majetku. Zároveň v období rokov 1949 a nasl. orgány verejnej moci zakazovali scudzovať alebo obťažovať nehnuteľnosti nachádzajúcich sa v 15 km pohraničnom pásme (Čsl. – Maďarské hranice).

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je preukázané, že na začiatku rozhodujúceho obdobia bol výlučným a neobmedzeným vlastníkom dotknutých nehnuteľností [REDACTED]...“

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„... Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. (1) Ústavy..., jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. (1) Dohovoru... a jeho právo na vlastníctvo podľa článku 20 ods. (1) Ústavy... a článku 11 ods. (1) Listiny... a právo na majetok podľa článku 1 Dodatkového protokolu... Rozhodnutím Okresného úradu Levice, pozemkového a lesného odboru č. r. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 zo dňa 03-03-2014... Rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 19 Sp/54/2014-48 zo dňa 21-10-2014... Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžo/19/2015 zo dňa 25-05-2016 porušené boli.

... Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Sžo/19/2015 zo dňa 25-05-2016, Rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19 Sp/54/2014-48 zo dňa 21-10-2014 a Rozhodnutie Okresného úradu Levice, pozemkového a lesného odboru č. r. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 zo dňa 03-03-2014 Okresného súdu Pezinok č. k. 5 C 43/2014-117 zo dňa 07-01-2015 a rozsudok Krajského súdu v sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému úradu, pozemkovému a lesnému odboru na ďalšie konanie.

... Okresný súd Pezinok a Krajský súd v Bratislave sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi... trovy právneho zastúpenia... v sume 363,79 € na účet právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozhodnutím okresného úradu z 3. marca 2014 a napadnutým rozsudkom krajského súdu z 21. októbra 2014

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím okresného úradu z 3. marca 2014 a napadnutým rozsudkom krajského súdu z 21. októbra 2014. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy a premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného úradu z 3. marca 2014, pretože ho na základe opravného prostriedku podľa

§ 250l a nasl. OSP preskúmal krajský súd, a rovnako tak ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu z 21. októbra 2014, pretože ho preskúmal na základe odvolania sťažovateľa najvyšší súd.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 25. mája 2016

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže

stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 25. mája 2016 potvrdil rozsudok krajského súdu z 21. októbra 2014. Poukázal na odôvodnenie tohto rozsudku a na zdôraznenie správnosti jeho dôvodov uviedol tieto vlastné právne závery:

«Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ust. § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Predmetom preskúmvacieho súdneho konania na základe opravného prostriedku navrhovateľa v danej veci bolo rozhodnutie a postup odporcu, ktorým odporca v rámci reštitučného konania podľa zákona č. 503/2003 Z. z. navrhovateľovi nepriznal vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam a nepriznal mu ani právo na náhradu, pretože nesplnil podmienku v zmysle § 2 ods. 2 písm. c/ a e/ zák. č. 503/2003 Z. z.

Medzi účastníkmi konania v predmetnej veci nebolo sporné, že navrhovateľ si v zákonom stanovenej lehote uplatnil na príslušnom správnom orgáne právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom po [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] v kat. úz. [REDAKOVANÉ].

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 2 ods. 2 písm. c/ a e/ zákona, ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3 zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo

ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom, ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ust. § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,

e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že oprávnenou osobou je občan Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území, ktorého pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej „len rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3 zákona. Uvedené znamená, že občan, ktorý si uplatnil reštitučný nárok podľa citovaných ustanovení, musí predovšetkým preukázať, že je oprávnenou osobou, resp. že nárok si uplatňuje ako nástupca pôvodne oprávnenej osoby, ktorej pozemok v rozhodnom období t. j. od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu. Bolo preto povinnosťou žalobcu preukázať, že je oprávnenou osobou, resp. že si nárok uplatňuje ako nástupca pôvodnej oprávnenej osoby, ktorej pozemok v rozhodnom období t. j. od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu. Žalobca však túto skutočnosť, t. j. že je oprávnenou osobou, resp. nástupcom po pôvodnej oprávnenej osobe v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu odporcu zo dňa 03. 03. 2014 aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR dostatočným spôsobom nepreukázal.

Žalobca v odvolaní tvrdí, že bol oprávnenou osobou uplatňujúcou právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktorých pôvodným vlastníkom bol [REDAKOVANÉ] podľa ust. § 2 ods. 2 písm. e/ zákona č. 503/2003 Z. z. Uvedené tvrdenie odôvodnil tým, že [REDAKOVANÉ], pôvodný vlastníkom nehnuteľnosti, ku ktorým si nárok na navrátenie vlastníctva uplatnil, zomrel [REDAKOVANÉ], pričom zo samotného objektívneho práva a s ohľadom na skutočnosti vyplývajúce zo spisu potom vyplýva, že v deň smrti [REDAKOVANÉ] sa vlastníkom nehnuteľnosti stal jeho jediný zákonný (manželský) potomok [REDAKOVANÉ]. Ďalej poukázal, že z rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 8 P 180/2004-5 a z rodného listu žalobcu vyplýva, že bol synom [REDAKOVANÉ], narodeného v roku [REDAKOVANÉ] zomrelého [REDAKOVANÉ], ktorý bol nemanželským synom [REDAKOVANÉ], t. j. že žalobca bol

vnukom [REDACTED]. Z uvedeného potom vyvodil, že [REDACTED], zomrelý [REDACTED] bol strýkom žalobcu, t. j. že žalobca bol dieťaťom súrodenca [REDACTED], ktorý pred [REDACTED] zomrel.

Pre takýto záver t. j. že žalobca bol oprávnenou osobou uplatňujúcou právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktorých pôvodným vlastníkom bol [REDACTED], však aj podľa názoru odvolacieho súdu sa v administratívnom spise, ktorý bol predložený súdu, nenachádzajú dostatočné podklady. Je síce pravdou, že [REDACTED] zomrel v rozhodnom období a mohol byť oprávnenou osobou za predpokladu splnenia podmienok uvedených v zákone č. 503/2003 Z. z. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať právne nástupníctvo po [REDACTED] i predložením matričných resp. iných dokladov tak, aby bolo možné ustáliť jeho právne postavenie podľa § 2 ods. písm. e/ citovaného zákona, čo však žalobca aj podľa názoru odvolacieho súdu neurobil. Je síce taktiež pravdou, že rozsudok Okresného súdu v Leviciach č. k. 8 P/180/2004-5 zo dňa 20. júla 2004, ktorým bolo určené, že neb. [REDACTED], zomrelý [REDACTED] je starým otcom [REDACTED], je v zmysle § 159 ods. 2 záväzný pre každého, keďže ním bolo rozhodnuté o osobnom stave, avšak samotný tento výrok sám o sebe nie je postačujúci pre záver, že žalobca je oprávnenou osobou po neb. [REDACTED]. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo totiž žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané, že neb. [REDACTED] je súrodencom navrhovateľa [REDACTED], ako aj že [REDACTED], t. j. otec navrhovateľa bol synom [REDACTED]. Súd poukazuje na to, že dôvody, ako to vyplýva z citovaného ustanovenia § 159 ods. 2 nie sú záväzné pre najvyšší súd resp. pre iné štátne orgány. Rovnako nebolo preukázané ani právne nástupníctvo podľa § 2 ods. 2 písm. c/ zákona č. 503/2003 Z. z., keďže žalobca nepreukázal, že jeho otec [REDACTED] bol synom pôvodného vlastníka [REDACTED]. Uvedený rozsudok okresného súdu takúto skutočnosť neurčoval.

Najvyšší súd poukazuje na to, že totožný právny názor zaujal aj vo svojom predchádzajúcom rozsudku č. k. 6 Sžo 50/08 zo dňa 12. novembra 2008, pričom ani vtedy a ani teraz navrhovateľ nepreukázal – i keď to bolo jeho zákonnou povinnosťou právne nástupníctvo po [REDACTED], predložením relevantných matričných resp. iných dokladov tak, aby bolo možné ustáliť jeho právne postavenie podľa § 2 ods. 2 písm. e/ zákona č. 503/2003 Z. z.

Vo vzťahu k ostatným námietkam (vydanie rozhodnutia počas prerušeného správneho konania, nedostatočná špecifikácia osôb a nehnuteľností) najvyšší súd v plnom rozsahu poukazuje na právny názor krajského súdu a na doplnenie považuje za potrebné upriamiť pozornosť žalobcu na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž/98-102/02 zo dňa 17. 12. 2002, ktorého obsahom je výklad ustanovenia § 250i ods. 3 OSP v tom zmysle, že rozhodnutie sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Ustanovenie § 250i ods. 3 OSP jasne zakladá prekážku, účelom ktorej je zabrániť zrušovaniu rozhodnutí správnych orgánov zo strany správnych súdov, ktoré sú po hmotnoprávnej stránke nezvratné, t. j. ich zmenu nemožno dosiahnuť opakovaním procesu pre vady správneho konania. Neznamená to však, že správne orgány nemusia rešpektovať základné zásady správneho konania, medzi ktoré nepochybne patrí zásada súčinnosti správneho orgánu a účastníkov konania, avšak pokiaľ porušenie tejto zásady nemá, tak ako v danom prípade, vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, smerovalo by zrušenie napadnutého rozhodnutia k čisto formalistickému zopakovaniu správneho konania. V opačnom prípade by zrušenie napadnutého rozhodnutia smerovalo k čisto formalistickému zopakovaniu správneho konania.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu bolo v súlade so zákonom a keďže námietky navrhovateľa neodôvodňujú jeho zrušenie, napadnuté rozhodnutie bolo potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdiť ako vecne správne.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí odporcu, zhodne s názorom krajského súdu nezhliadol jeho nezákonnosť, rozhodnutie je aj podľa názoru najvyššieho súdu náležité a podrobne odôvodnené.»

Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak

prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj napadnutý rozsudok krajského súdu z 21. októbra 2014, ktorým tento potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného úradu z 3. marca 2014. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

„Na základe navrhovateľom uplatneného právneho nároku po vykonanom dokazovaní správnym orgánom bolo jeho žiadosti vyhovené. Rozhodnutím Č. r. 41/2004, P2004/00201 zo dňa 29. 09. 2004 bývalý Obvodný pozemkový – úrad v [REDAKOVANÉ] priznal navrhovateľovi právo na náhradu podľa zák. č. 503/2003 Z. z. k pozemkom v kat. úz. [REDAKOVANÉ] identifikované podľa pozemkových hárkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] bližšie špecifikované vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia, lebo dospel k právnenému názoru, že oprávnená osoba podľa § 2 ods. 2, písm. c/ zák. č. 503/2003 Z. z. splnila podmienky § 3 ods. 1, písm. m/ zákona na priznanie práva na náhradu za pozemky, ktoré prešli do vlastníctva štátu na základe § 3 ods. 1, písm. o/ – prevzatie nehnuteľností bez právneho dôvodu. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán konštatoval okrem iného aj to, že oprávnená osoba bola zistená na základe matričných dokladov a rozsudku Okresného súdu a štátne občianstvo bolo zistené na základe osvedčenia o štátnom občianstve. Krajská prokuratúra v Nitre pod č. Kd 3005/06-5 zo dňa 06. 04. 2006 podala protest prokurátora podľa § 22 ods. 1, písm. c/ zák. č 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov pre nedostatky v konaní a rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v [REDAKOVANÉ] Č. r. 41/2004, P 2004/00201 zo dňa 29. 09. 2004. Na základe uvedeného protestu bývalý Obvodný pozemkový úrad v [REDAKOVANÉ] dňa 15. 05. 2006 pod Č. r. 73/2006-Š, P 2006/00498 vyhovel protestu Krajského prokurátora v [REDAKOVANÉ] zo dňa 27. 03. 2006 a zrušil podľa § 69 ods. 1 Správneho poriadku svoje rozhodnutie č. 41/2004 zo dňa 29. 09. 2004. Správny orgán dôvodil tým, že pri vydaní skoršieho rozhodnutia sa nedostatočne venoval okrem iného zisťovaniu vlastníctva pôvodného vlastníka k nehnuteľnostiam v čase prechodu na štát, predloženiu dedičského rozhodnutia po pôvodnom vlastníkovi a nevyzval navrhovateľa na odstránenie týchto nedostatkov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že správny orgán v podstate od mája 2006 odstraňoval nedostatky návrhu navrhovateľa na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam pôvodného vlastníka (starého otca [REDACTED] a strýka [REDACTED]).

Za tým účelom správny orgán sám vyžiadal listiny z archívov a o spoluprácu požiadal aj bývalú Správu katastra [REDACTED] a sám navrhovateľ v zastúpení advokátom JUDr. Dušanom Repákom tiež predkladal správne orgánu dôkazy, ktorými preukazoval svoje právne nástupníctvo po pôvodných vlastníkoch. V právnej veci navrhovateľa okrem správneho orgánu konali aj súdy a to nielen Krajský súd v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 29 S/37/2006, ktorý rozsudkom zo dňa 27. 11. 2007 zamietol žalobu [REDACTED] o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského pozemkového úradu v [REDACTED] ktorý zamietol odvolanie [REDACTED] proti rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v [REDACTED] Č. r. 73/2006-Š P 2006/00498 zo dňa 15. 05. 2006, ale aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 50/08 zo dňa 12. 11. 2008 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 27. 11. 2007 č. k. 29 S/37/2006-80. Vo veci právneho nároku navrhovateľa na navrátenie vlastníctva k požadovaným nehnuteľnostiam ďalej konal a rozhodoval opäť Krajský súd v Nitre v konaní pod sp. zn. 19 Sp/16/2011, ktorý rozsudkom č. k. 19 Sp/16/2011-37 zo dňa 29. 11. 2011 zrušil rozhodnutie správneho orgánu Č. r. 4/2011, P 2011/00117 zo dňa 28. 02. 2011 podľa § 250j ods. 2, písm. b/ OSP a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie.

Úlohou správneho orgánu po proteste prokurátora proti rozhodnutiu zo dňa 29. 09. 2004, ktorým správny orgán rozhodol podľa § 2 ods. 2, písm. c/ a § 3 ods. 1, písm. m/ a o/ zák. č. 503/2003 Z. z. bolo vo veci vykonať ďalšie dokazovanie. Aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo 50/08 zo dňa 12. 12. 2008, ktorým bol správny orgán viazaný v jeho ďalšom konaní bolo, aby navrhovateľ - oprávnená osoba preukázala právne nástupníctvo po [REDACTED] i predložením matričných resp. iných dokladov tak, aby bolo možné ustáliť jeho právne postavenie podľa § 2 ods. 2, písm. e/ zákona. Samotný odvolací súd poukázal aj na rozsudok Okresného súdu v Leviciach č. k. 8 P/180/2004-5 zo dňa 20. 07. 2004, ktorým bolo určené, že neb. [REDACTED], zomr. [REDACTED] je starým otcom [REDACTED]. Súd v uvádzanom rozsudku konštatoval, že žiadnym hodnoverným spôsobom nebolo preukázané, že neb. [REDACTED] je súrodcom

navrhovateľa [REDACTED] ako aj to, že [REDACTED], t. j. otec navrhovateľa bol synom [REDACTED].

Riadiac sa právnym názorom Krajského súdu aj Najvyššieho súdu SR správny orgán vydal dňa 03. 03. 2014 rozhodnutie, proti ktorému podal navrhovateľ odvolanie. Toto rozhodnutie sa tak stalo predmetom súdneho prieskumu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Správny orgán, tak ako to konštatoval súd, vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že pôvodným vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým si navrhovateľ uplatnil právo podľa zák. č. 503/2003 Z. z., bol [REDACTED] a [REDACTED]. V priebehu správneho konania sa správny orgán a ani navrhovateľovi nepodarilo predložiť a zabezpečiť konfiškačné rozhodnutie a ani iné doklady, ktoré by preukázali odňatie vlastníckeho práva pôvodným vlastníkom k nehnuteľnostiam, ku ktorým si navrhovateľ uplatnil reštitučný nárok. Správny orgán zabezpečil od bývalej Správy katastra [REDACTED] vypracovanie spätnej identifikácie č. j. K2-1615/2010. Z tejto spätnej identifikácie správny orgán zistil, že na nehnuteľnosti pôvodných vlastníkov sú založené listy vlastníctva k prospech iných fyzických resp. právnických osôb. Bývalá Správa katastra [REDACTED] doručila správny orgán aj Výpis z parcelného protokolu, v ktorom sú uvedení [REDACTED] a [REDACTED]. Spôsob prechodu vlastníctva na tieto osoby z identifikácie nie je zrejmý. Z predložených listov vlastníctva bolo možné zistiť len posledný titul nadobudnutia, čo však z hľadiska prechodu vlastníctva nehnuteľností v rozhodnom období od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990 nebol relevantný. Je potrebné poznamenať, že pôvodný vlastníkom nehnuteľností [REDACTED] už v tomto rozhodnom čase nežil, nakoľko zomrel dňa [REDACTED]. Dátum jeho úmrtia nebol sporný. Súd poznamenáva, že [REDACTED] zomrel dňa [REDACTED]. Z vykonaného dokazovanie správny orgánom tak správny orgán nedospel k jednoznačnému záveru prechodu vlastníctva na štát a ani k tomu, ako sa súčasný vlastníci dostali k vlastníctvu pôvodných vlastníkov, ktorí sú uvádzaní ako vlastníci na pozemnostných hárkoch. Dôkazy v naznačenom smere sa nepodarilo zabezpečiť ani samotnému navrhovateľovi zastúpenému právnym zástupcom advokátom.

Druhým závažným momentom v posudzovanom prípade bola skutočnosť, a to rozsudok Okresného súdu v Leviciach č. k. 8 P/180/2004-5 zo dňa 20. 07. 2004, ktorým okresný súd určil, že neb. [REDACTED], zomr. [REDACTED] je starým otcom [REDACTED].

██████████. Napriek tomu, že tento rozsudok okresného súdu je právoplatný a nie je možné ho na základe žiadneho právneho predpisu zrušiť, správny orgán nemohol neb. ██████████ považovať za starého otca oprávnenej osoby z dôvodu, že rozsudok bol dosiahnutý na základe trestného činu sudkyne. Z uvedeného dôvodu uvádzaný rozsudok nemohol slúžiť ako dôkaz v správnom konaní. Sudkyňa, ktorá rozhodla o určení starootcovstva bola uznaná vinnou zo spáchania trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa nielen pre rozsudok sp. zn. 8 P/180/2004-5, ale aj pre niekoľko ďalších takýchto rozsudkov. Z uvedeného dôvodu správny orgán správne a zákonne konštatoval v preskúmanom rozhodnutí, že navrhovateľ nepreukázal svoj nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom v zmysle § 2 ods. 2, písm. c/ a e/ zák. č. 503/2003 Z. z. Z dôvodu, že navrhovateľ okrem rozsudku, ktorý bol dosiahnutý trestným činom nepreukázal správnomu orgánu takými matričnými dokladmi resp. inými hodnovernými dokladmi, že pôvodný vlastník ██████████ bol jeho starým otcom, nemohol právne relevantným spôsobom preukázať ani to, že ██████████ bol jeho strýko resp. to bol nevlastný brat otca – nemanželského syna ██████████. Ostatné právne skutočnosti, pre ktoré považoval navrhovateľ preskúmané rozhodnutie za nezákonné, neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť a zákonnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Z vyššie uvedených dôvodov Krajský súd v Nitre opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporcu číslo Č. r. 7/2014, OU-LV-PLO/P2014/00087 zo dňa 03. 03. 2014 podľa § 250q ods. 2 OSP ako vecne správne potvrdil. “

Z argumentácie najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku v spojení s rozsudkom krajského súdu, ktorými tieto potvrdili rozhodnutie okresného úradu z 3. marca 2014, vyplýva právny záver, že sťažovateľ nepreukázal, že je nástupcom oprávnenej osoby podľa § 2 ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 503/2003 Z. z., preto mu nebolo priznané právo na navrátenie vlastníctva a ani právo na náhradu podľa zákona č. 503/2003 Z. z. Vychádzajúc z napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu a krajského súdu, tieto súdy poukázali na to, že sťažovateľ nepredložil matričné, resp. iné doklady, ktoré by preukazovali, že je nástupcom ██████████, ktorý mal byť výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností v rozhodujúcom období podľa § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. Podľa konajúcich súdov nebol priamo preukázaný súrodenecký vzťah

medzi [REDACTED] a [REDACTED] (otcom sťažovateľa), prípadne otcovstvo [REDACTED] voči [REDACTED] (otcovi sťažovateľa). V tomto kontexte poukázali aj na rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 8 P 180/2004 z 20. júla 2004, ktorým bolo určené, že [REDACTED] bol starým otcom sťažovateľa, a aj na to, že tento rozsudok o osobnom stave nebol zrušený. Rovnako tak však poukázali na to, že sudkyňa Okresného súdu Levice bola aj v súvislosti s uvedeným rozsudkom z 20. júla 2004 právoplatne odsúdená za trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa. Krajský súd tiež považoval za relevantné, že v predmetnom reštitučnom konaní nebol preukázaný prechod vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na štát. Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu dostatočne vyplýva záver, z akých dôvodov konajúce súdy potvrdili rozhodnutie okresného úradu. Tento právny záver ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne udržateľný.

Ústavný súd poukazuje na to, že je zrejmé, že konajúce súdy hodnotili zákonnosť postupu a rozhodnutia okresného úradu, pričom poukazovali na skutkový stav zistený v správnom konaní. Z právnych záverov konajúcich súdov v napadnutých rozsudkoch vyplýva, že pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia okresného úradu zohľadnili zásadu, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 34 ods. 5 Správneho poriadku v spojení s § 5 ods. 3 zákona č. 503/2003 Z. z.). Aj z uvedeného hľadiska neobstojí argumentácia sťažovateľa, že okresný súd, resp. konajúce súdy neprihliadli na rozsudok Okresného súdu Levice o osobnom stave, prípadne na špecifikované čestné vyhlásenia [REDACTED] a [REDACTED]. Konajúce súdy zhodne poukázali, že predmetný rozsudok Okresného súdu Levice bol dosiahnutý trestným činom vo veci konajúcej sudkyne. Vychádzajúc z tejto skutočnosti je akceptovateľné, ak správny orgán prípadne konajúce súdy nepovažovali uvedený rozsudok o osobnom stave za rozhodujúci, ale trvali na tom, aby sťažovateľ predložil ďalšie dôkazy, ktorými by preukázal, že [REDACTED] (otec sťažovateľa) bol nevlastným synom [REDACTED], resp. že bol nevlastným bratom [REDACTED].

Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 29. novembra 2016 rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 2 T 16/2012-1083 zo 7. septembra 2016 – z ktorého nie je zrejmé, či nadobudol právoplatnosť – a z ktorého vyplýva, že sťažovateľ bol oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého skutkovým základom malo byť podanie reštitučnej žiadosti, ktorá je predmetom aktuálneho konania. Z predmetného trestného rozsudku Okresného súdu Levice vyplýva, že sťažovateľ predložil špecifikované čestné vyhlásenia v konaní Okresného súdu Levice, ktorého výsledkom bol rozsudok sp. zn. 8 P 180/2004 z 20. júla 2004 o osobnom stave. Uvedené zistenia podľa ústavného súdu potvrdzujú ústavnú akceptovateľnosť právnych záverov konajúcich súdov pri posúdení zákonnosti rozhodnutia okresného súdu predovšetkým s ohľadom na hodnotenie dôkazov a na zistenie rozhodujúcich skutkových okolností.

Neobstojí ani námietka sťažovateľa o porušení vlastníckeho práva, ktoré užíval na základe predchádzajúceho reštitučného rozhodnutia, tým, že ho správny orgán, resp. konajúce súdy zaťažili neprimeraným bremenom, ak žiadali, aby predložil konfiškačné rozhodnutia, na preukázanie prechodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v rozhodujúcom období. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného úradu, resp. konajúcich súdov vyplýva, že sám okresný úrad sa vlastnou procesnou činnosťou snažil objasniť skutkový stav v uvedenej skutkovej otázke a navyše nepreukázanie prechodu vlastníckeho práva na štát bol len jeden z dôvodov na negatívne rozhodnutie okresného úradu, pričom nosným dôvodom bolo to, že sťažovateľ nepreukázal, že je nástupcom oprávnenej osoby podľa § 2 ods. 2 písm. c) a e) zákona č. 503/2003 Z. z.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec veci ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ v petite sťažnosti žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok Okresného súdu Pezinok č. k. 5 C 43/2014-117 zo 7. januára 2015 a aby ústavný súd zaviazal Okresný súd Pezinok a Krajský súd

v Bratislave povinnosťou uhradiť mu trovy konania. Petit sťažnosti v tejto časti nemá žiadnu vecnú súvislosť s jej odôvodnením. Uvedenie týchto skutočností považoval ústavný súd za chybu v písaní, resp. za inú zrejmu nesprávnosť, preto o uvedených návrhoch sťažovateľa ústavný súd nerozhodoval.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2018